

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 114.

Anden Session.

36te Møde.

Mandagen den 25de November.

(Fortsat).

J. N. Hansen (fortsat): Det er ogsaa ganske consequent med dette Løfte, at den samme daværende Indenrigsminister ansøgte Hans Majestæt om Tilladelse til at nedsætte en Landbocommission; han nævnte i Andragendet til Hans Majestæt, hvilke Lovudkast han vilde forelægge Landbocommissionen til Betænkning, og imellem disse Udcast var ogsaa det, at han vilde lade denne Landbocommission forelægge „saadanne Modificationer af Jagtlovgivningen, hvorved Jordbrugerne kunne staaes Udgang til at fjerne skadeligt Wildt fra de af dem brugte Jorder“. Nu har jeg vel lagt Mærke til, at da Landbocommissionen kom sammen, indeholdt det den til Betænkning forelagte Udcast aldeles ikke, hvad han havde ansøgt Hans Majestæt om, at maatte forelægge den, men jeg veed tillige, at Majoriteten af Landbocommissionen tilraadede at bringe Noget ind i Loven, hvorved dette Løfte skete Fyldest. Jeg beder nu det ærede Thing lægge Mærke til disse Løfter, disse Tilfagn, og dermed sammenholde det nærværende Udcast, og jeg troer ikke at kunne affige en strengere Dom over dette Udcast end de Herrer selv ville sælde ved at sammenholde det med disse Løfter.

Indenrigsministeren: Jeg maa endnu vedblive, hvad jeg før yttrede, at den væsentlige Forskjel imellem den Bestemmelse for Slesvig, som er bleven citeret, og den Bestemmelse, som her er foreslaaet for Kongeriget's Vedkommende, er den, at Jagtretten ved den første er gaaet over uden nogen Erstatning, medens der ved nærværende Udcast forbeholdes Erstatning; men det er en umiddelbar Følge heraf,

at, naar man ikke derhos i selve Loven vurderer Jagtretten til en vis almindelig Gjenemsnitsværdi, som bliver at udbetale de Jagtberettigede, saa kan der ikke ved Loven gives videre end en Udgang til at erhverve Jagtretten for den, der hidtil ikke har haft den; thi det maa dog vistnok beroe paa ham selv, om han vil erhverve Jagtretten mod at udbetale dette Besderlag. Det er ogsaa af Landbocommissionen erkjendt, at det ikke var ønskeligt eller engang muligt at fastsætte en almindelig Værdi for Jagtretten, men at den burde vurderes for hvert enkelt forekommende Tilfælde, saaledes som jeg før omtalte. At man ikke bør lade alle factiske Forhold bestaae, saaledes som de engang have dannet sig, naar de ere komne tilstede under en uregelmæssig Tingenes Tilstand, deri er jeg fuldkommen enig med den ærede Taler, som sidst havde Ordet; men jeg kan paa den anden Side ikke erkjende, at der ved den Lov for Slesvig, som saameget er bleven citeret, har fundet en saadan Vibeholdelse Sted af alle de Forandringer, som vare indtraadte med Hensyn til Jagtretten. Noget Andet er det, at naar Jagtretten engang er gaaet over til Gierne, saa vilde det, selv om man ønskede at lade en saadan Forandring indtræde med Hensyn til Jagtretten, at det tidligere Forhold atter traadte frem, være næsten factisk umuligt; thi den mellemiggende Periode kan have forandret Jagtrettens tidligere Værdi, og denne Bæmsfelighed for Vurderingen kan have været en bestemmende Grund til at affatte den Bestemmelse, hvorom der her er saa megen Tale, saaledes som sket er.

Jeg forbigik, da jeg sidst havde Ordet at imødegaae den Ditring, som var fremkommen, at man ved Behandlingen af en lignende Seruitut, nemlig Retten til at have Gangstier,